

μέ τόν ζήλον τόν ὁποῖον ἔδειξε καί μέ τήν ἐνθάρρυνσιν, ἣν ἔσχεν παρά τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, θά πραγματοποιήσῃ πολὺ ταχέως τὸ ὠραῖον ὄνειρόν του, νά καταστήσῃ ὁσημέραι τὸ «Πειραϊκὸν Λύκειον» τοσοῦτον ἐπαρκές καί τέλειον, ὥστε νά ἀποβαίῃ ὄλως περιττὴ ἢ προσφυγὴ εἰς τὰ ξένα Σχολεῖα. Αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη εὐγενῆς καί ἐκπολιτιστικῆς φιλοδοξία του, καί ἐπ' αὐτῆς μόνης ἐστήριξε καί στηρίζει τήν ἐπιτυχίαν καί τόν θρίαμβον τοῦ κοινοφελοῦς καί ἐθνικωτάτου ἔργου του.

ΑΓΑΠΕΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

ΣΤΟ μαγεμμένο δάσος
τ' ἀηδόνι κελαῖδεῖ,
μέ μαγική φωνή,
γλυκὸ τραγοῦδι.

Στὸ κούφωμα ἑνὸς δένδρου
— ᾧ μαῦρο ῥιζικό —
κρεββάτι νυφικό
σὲ περιμένει.

Οἱ Σάτυροι καὶ οἱ Φαῦνοι
στῶν δένδρων τῆ σκιά
ψάλλουνε μαγικά
καὶ ἀργὰ γυρίζουν.

Οἱ Νύμφες καὶ οἱ Δρυάδες
τῶν δένδρων τὰ στοιχειά,
ξανθὴ μου ὤμορφονιά,
σὲ καρτεροῦνε.

Καὶ σιῆς πηγές, ποῦ τρέχουν
δροσόβολα νερά,
χορεύουν ξωτικά
καὶ ὠραῖες Νεραΐδες.

Τὰ πνεύματα τοῦ Δάσους,
μὴν ὦρα μαγική,
στῶν ἴσκιων τῆ σιγῆ
θὰ σὲ φιλήσουν.

Μὴν πλανεθῆς, ᾧ κόρη,
καὶ πᾶς τῆ νύχτα ἐκεῖ
γιατὶ σὲ καρτερεῖ
κακὴ νεραίδα

Καὶ ὁ θεὸς τοῦ Δάσους,
γέρος ἀρχαῖος θεός,
θὰ σὲ μαγέψῃ αὐτός,
θὰ σὲ κρατήσῃ.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ